

OBNOVA OBNOVY V DUCHU SVÄTOM

I. CHVÁLIŤ PÁNA

Mnoho ľudí sa nás pýta, priamo alebo nepriamo: Kde je tvoj Boh? Ak existuje, kde ho môžeme nájsť? Kde ho môžeme zažiť? Charizmatická obnova je jedným z mnohých Božích spôsobov, ako odpovedať na túto otázku. Je to jedna z jeho milostí, v ktorej môžeme zažiť jeho prítomnosť a aktivitu

Obnova v Duchu Svätom je milosť nielen pre Katolícku cirkev, ale aj pre kresťanov z mnohých iných denominácií. Je duchovným prúdením, ktoré presahuje konfesie. Celosvetovo sa ráta s počtom približne 600 miliónov veriacich, ktorí majú skúsenosť krstu v Duchu Svätom. Nový spôsob chvál a krst v Duchu Svätom alebo tzv. vyliatie Ducha Svätého sú tajomstvom tohto silného rastu.

CHVÁLIŤ PÁNA

Chcel by som sa dnes s vami podeliť o svoju skúsenosť, že „obnova v Duchu Svätom“ potrebuje byť niekedy sama obnovená. V niektorých krajinách charizmatická obnova stagnuje alebo je stále slabšia, pretože „obnova už nie je nová“, ale stará. Všetko nové zostarne veľmi rýchlo, stráca svoju príťažlivosť, svoju silu, pokiaľ to nie je neustále obnovované. Charizmatická obnova tiež ľahko môže zosťarnúť a stratiť svoju silu, ak nebudeme znovu a znovu prosieť Ducha Svätého, aby v nás obnovil milosti, ktoré nám dal na začiatku. Rád by som vám pomohol o trochu viac vyrásť v charizmatickom vyjadrovaní chvály. Mojou skúsenosťou ako misionár na Kiribati bolo, že spoločenstvá, v ktorých chvály boli slabé, nerástli.

Rocková hudba sa rozdeľuje na tzv. „hard rock“ a „soft rock“. Existuje tiež niečo ako „charizmaticky - hard“ a „charizmaticky - soft“. Keď idete prvýkrát do modlitbového spoločenstva, kde je chválenie silné, môžete sa sami seba pýtať, či to nie je skupina bláznivých ľudí: Hlasno spievajú, zdvíhajú ruky, modlia sa v jazykoch, atď. Pred nejakým časom v anglicky hovoriacich krajinách bol zvyk nazývaný „výskok pre Ježiša“. Počas modlitieb chvál modlitbový vedúci vyzval ľudí, aby vyjadrili svoju radosť a lásku k Ježišovi tak, že vyskočia do vzduchu! Môžete to dnes tak urobiť, ak sa vám to páči, ale nebudem vás žiadať to urobiť!

Charizmatická obnova sa kedysi v Katolíckej cirkvi považovala za kontroverznú a často sa na ňu pozeralo ako na niečo nebezpečné či sektárske. Pápež František ako arcibiskup v Buenos Aires bol dlho veľmi skeptický. Povedal, že mu tento spôsob obnovy pripadal ako nejaká „škola samby“. Neskôr objavil milosť, ktorú Duch Svätý dáva Cirkvi a svetu týmto hnutím.

Väčšina modlitbových skupín je skôr „charizmaticky- soft“ alebo „charizmaticky – veľmi jemné“. Nie je na tom nič zlé: vždy je dobré modliť sa akýmkoľvek spôsobom! Ale je to škoda, keď v charizmatických modlitbových skupinách nie je cítiť aspoň niečo z ohňa Turíc. Niekedy sa prvá milosť vytratí a skupiny sa stávajú obyčajnými modlitbovými skupinami, v ktorých sa ľudia zdieľajú svoje modlitby, jedna modlitba za druhou.

Niektoré prvky našej viery sú rovnaké dôležité pre všetkých veriacich na celom svete ako napríklad chváliť Pána. Boh túži, aby ho všetci učenici chválili. Archanjel Rafael učil Tobiáša: „*Dobrorečte Bohu a zvelebujte ho pred všetkým, čo žije, za dobrá, ktoré vám preukázal; velejte a ospevujte jeho meno. Ako je správne, ohlasujte Božie diela všetkým ľuďom a nezabúdajte mu vzdávať vďaky. Kráľovo tajomstvo je dobre ukrývať, ale Božie skutky treba zjavovať a oslavovať*“.

Ale vyjadrenie chvály môžu byť veľmi rozdielne: benediktínski mnísi chvália Boha v latinčine gregoriánskym spevom. V Afrike som sa raz zúčastnil omše, ktorá trvala 4 hodiny, kde tri rôzne hudobné skupiny a orchestre pomáhali ľuďom k tancu. Bohu nezáleží na tom, akým spôsobom je naša chvála vyjadrená: Len jedna vec je dôležitá, aby vonkajší výraz bol vyjadrením našich srdc, aby nám Ježiš nemusel povedať to, čo povedal farizejom: „*Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko od mňa.*“ (Mt 15, 7-8). Charizmatický modlitbový štýl je spôsob a pomoc, ako otvoriť naše srdcia a mysele Bohu. Má nás viesť k obnovenému vedomiu a uvedomeniu si prítomnosti Boha a činnosti Ducha Svätého.

V Mexiku sv. otec František povedal kňazom, rehoľníkom a seminaristom: „*Keď mi ukážeš, ako sa modlíš, naučím sa objavovať Boha, pre ktorého žiješ. A keď mi ukážeš, ako žiješ, naučím sa veriť v Boha, ku ktorému sa modlíš. Modliť sa treba učiť, ako sa učíme chodiť, rozprávať či počúvať. Škola modlitby je školou života a škola života je miestom pre školu modlitby.*“

Mám rád charizmatické chvály, ale tiež mám rád aj spôsob, ako mnísi chvália Boha v latinčine: Niekoľkokrát som bol na duchovných cvičeniach u mníchov. Ale dnes v tomto kostole sa nekoná stretnutie mníchov, ktorí chvália Boha svojím spôsobom, ani stretnutie mariánskych modlitbových spoločenstiev alebo modlitbových skupín iného druhu. Je to stretnutie charizmatických modlitbových skupín: Máme náš vlastný štýl ako chváliť Boha! Musíme zostať verní milosti Ducha Svätého, ktorú nám dal. Takže, chcel by som s vami zdieľať to, ako sa na Kiribati ľudia naučili charizmatickú modlitbu.

OBOVNA OBNOVY

Kiribati sa nachádza medzi Austráliou a Amerikou, tesne pod rovníkom. S celkovou morskou rozlohou cca 5,2 milióna štvorcových kilometrov je stokrát väčšie ako Slovensko. Ak by sme však vedľa seba uložili všetkých 33 atolov, mala by krajina iba 800 km². Najvyšší „vrch“ je vysoký len 3 m. Abeceda má len 13 písmen. Jedlo je tam veľmi jednoduché: Ako menu od pondelka do soboty je ryba a ryža a v nedeľu pre zmenu ryža a ryba... Kto tam žil alebo pozná obyvateľov tohto ostrovného štátu, vie, akí sú to láskaví a priateľskí ľudia. Nikdy som nepočul toľko smiechu ako tam. Nepoznajú biedu, stres a obrovské problémy, ktoré sú bežné v rozvojovom svete, kde sú milióny ľudí nútení žiť v slumoch.

Kiribati prvá fáza.

Bol som tam poslaný dva roky po mojom vysvätení, len niekoľko mesiacov po tom, čo som objavil, charizmatickú obnovu. Ako náhle som sa naučil hovoriť ich jazykom, založil som dve modlitbové skupiny. Forma modlitby bola veľmi intelektuálna, racionálne chvály: jeden po druhom sa modlil a spolu zdieľali Božie slovo. Skupiny nerástli, pretože modlitbové stretnutia boli únavné, žiadna skutočná radosť alebo entuziazmus.

Potom som musel ísť do Európy na stretnutie. Cestoval som cez Ameriku a strávil som jeden týždeň v Ann Arbor v Michigane v jednej z prvých charizmatických komunit s názvom „Word of God“. Prišiel som neskoro večer a bolo mi povedané, že ranné chvály budú na druhý deň ráno o siedmej v pivničných priestoroch. Tak som tam šiel skoro ráno a bol som veľmi prekvapený, že to nemá nič spoločné s "rannými chválami" z breviára: Po prvej piesni začali spontánne veľmi hlasno chváliť Boha, všetci hovorili svoje vlastné modlitby, ale všetci spoločne. Takmer kričali. Všetky ruky boli zdvihnuté. Potom ďalšia pieseň a ešte viac chvály. „Charizmatici - hard“. Snažil som sa pripojiť, ale musím priznať, že to bolo pre mňa ťažké.

Kiribati druhá fáza: „Obnova obnovy“

Keď som sa vrátil späť do svojej farnosti, rozhodol som učiť ľudí silnejší druh chvál, než na aký sme boli zvyknutí: Nie kričanie, nie skákanie, ale spoločné spontánnejšie modlenie. Ale ako to urobiť, keď ešte nikto nikdy o tom nepočul a ani to nevidel? V najväčšej dedine, kde doposiaľ nebola žiadna modlitebná skupina, som oznámil kurz, ktorý trval 7 týždňov, konal sa každú nedeľu popoludní. Asi štyridsať mužov a žien prisľúbili, že prídu a absolvujú celý kurz až do konca. Krok za krokom som ich učil chváliť Pána trochu podobne, ako to robili v Ann Arbor, ale nie až tak silno. Cvičili sme sa v tom! Je to OK cvičiť sa chváliť Pána? Nemalo by to byť spontánne? Ak chcete chváliť Boha gregoriánskym spevom, musíte to tiež trénovať!

Zároveň všetci súhlasili, že sa budú denne 15 minút venovať osobnej meditácii. Pre väčšinu sa Božie slovo, z ktorého som im dal na každý deň nejaký text, stávalo čoraz viac živým. S radosťou si medzi sebou vymieňali skúsenosti. Každé poobedňajšie nedeľné stretnutie sa stalo hlbokým a radostným zážitkom. Od vtedy sa charizmatická obnova šírila veľmi rýchlo ako oheň na všetkých ostrovoch Kiribati. Poďme spolu prebrať tie kroky vo chválach podobným spôsobom ako na Abemame.

KROKY VO CHVÁLACH

1. ŽALM - OSOBNÉ MODLENÝ - VŠETCI SPOLU

Po prvé, chváľme židovským spôsobom, keď sa všetci spoločne nahlas modlia ten istý žalm, ale každý svojim vlastným rytmom. Je čudné pre niekoho, kto sa ešte nikdy nemodlil takýmto spôsobom. Dáva pocit spolupatričnosti: modlíme sa spoločne a zároveň každý veľmi osobne. Hovorím k Bohu iba ja a zároveň som prepojený s ostatnými. Na Kiribati som najskôr oznámil, že sa jedná o cvičenie: A že budeme spolu nahlas čítať niekoľko viet. Spočiatku to znelo ako modlitbový chaos a ľudia sa smiali dlho a hlasno. Tak sme to urobili druhý a tretíkrát, než si na to ľudia zvykli a nakoniec boli schopní sa týmto spôsobom skutočne modliť.

2. OSOBNÁ CHVÁLA – VŠETCI SPOLU

O týždeň neskôr počas stretnutia sme urobili ďalší krok. Namiesto žalmu sme použili vlastné slová chvály. Na tabuľu som napísal niekoľko krátkych viet chvály.

Sláva Ti, Pane!	Veľká je sláva tvoja!	Duch Svätý!
Chválim Ťa!	Pane, Ježišu Kriste!	Aleluja!
Velebím Ťa!	Len Ty si Svätý!	Amen!
Oslavujem Ťa!	Len Ty si Pán!	Maranatha
Vzdávam Ti vďaky!	Ježiš!	

Potom som ich požiadal, aby si v tichosti vybrali tri z nich. Keď boli všetci pripravení, povedali sme ich všetci spoločne nahlas. „Raz, dva, tri ...“ a znovu sa ľudia smiali. Urobili sme toto cvičenie dva alebo trikrát, kým si zvykli. Potom sme sa snažili modliť týmto spôsobom, ale už nie ako cvičenie, ale ako skutočné chválenie Pána.

Tento druh modlitby sa v angličtine nazýva „Word of prayer“ - „Slovo modlitby.“ Na Kiribati to ľudia nazývali „Ribano - kadidlo“ Kadidlová modlitba! „*Moja modlitba nech sa vznáša k tebe ako kadidlo a pozdvihnutie mojich rúk ako večerná obeta*“ Z 141,2

3. CHVÁLIŤ S TELOM

O týždeň neskôr sme sa naučili, ako chváliť Boha so svojím telom, a to najmä našimi rukami. Pamätám si, ako to bolo, keď som absolvoval prvé charizmatické duchovné cvičenia. Ja som sedel vzadu a sledoval som dianie okolo seba. Ľudia sa tam spontánne modlili a spievali nové duchovné piesne, ktoré ma veľmi oslovili. No niektoré veci ma dráždili. Napríklad, istá mladšia žena sa modlila a spievala so zdvihnutými rukami a zatvorenými očami. „Aké psychické problémy tá musí mať!“ pomyslel som si. Keď sme raz pri obede sedeli oproti sebe, spýtal som sa jej, čo v živote robí. „Som psychoterapeutka v Berlíne,“ odpovedala. Bol to pre mňa šok: „Mám azda problémy ja, kým ona, naopak, je slobodná a uvoľnená?!“

Zdvihnúť ruky je často ľahšie pre ženy. Niektorí muži majú strach, traky by mohli byť slabé, a tak by im padli gate, keby zdvihli ruky hore! Týmto mužom by som odporúčal kúpiť si opasok...

Hlavné prikázanie je „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!“ (Mk 12,30) Pretože máme telo, dušu a ducha, sme pozvaní, aby sme vyjadrili našu lásku k Bohu tiež aj našim telom. Telo má svoj vlastný jazyk! Keď podám niekomu ruku, znamená to: „Pozri, nemám žiadnu zbraň. Chcem byť v spojení s tebou!“ Keď niekoho objímame naše telo hovorí: „Prijmám ťa celého, taký aký si.“ Pred Bohom môžeme vyjadriť to, čo naše srdce chce povedať, keď kľáčime, spojenými rukami, ležaním na dlážke alebo dvíhaním rúk k nebu. V katakombách v Ríme sú obrazy prvých kresťanov, ktorí sa modlili so zdvihnutými rukami. Toto modlitbové gesto sa nazýva „Orant“.

„Celý život ťa chcem velebiť a v tvojom mene dvíhať svoje ruky k modlitbe.“ Žalm 63

Prv než budeme spievať pieseň chvál a zdvíhať naše ruky, chcem sa podeliť o krásny text pápeža Františka. Viani (28. 1. 2014) v homílii povedal, že modlitba chvály nás robí plodnými. Sústredil svoju homíliu na Dávida, ktorý z celej sily tancoval pred Pánom a poznamenal:

„To bola skutočne modlitba chvály! ... Modlitba chvály je kresťanská modlitba pre všetkých! Nieкто môže povedať ‚Ale, otče, ja to nedokážem...‘ Odpovedám mu: Dokážeš kričať, keď vás tím strelí gól, a nie si schopný spievať na chválu Pánovi? Vyjsť trochu za rámec svojho správania, aby si spieval? Čo mi hovorí Dávid, ako tu tancuje? Keď vstúpil do paláca, dcéra kráľa Saula, Michol mu dohovára a pýta sa ho, či sa nehanbí za to, že tancoval takto pred všetkými, že je kráľ. Michol Dávidom opovrhovala a zostala zato neplodná celý život! Čo nám tu chce Božie slovo povedať? Že radosť a modlitba chvály nás robia plodnými! Tí, ktorí ‚sú uzavretí v chladnej formálnej modlitbe, odmeranej, možno skončia ako Michol, v neplodnosti svojej formálnosti.“

4. ŽALM OSOBNĚ SPIEVANÝ – VŠETCI SPOLU

O týždeň neskôr som učil bratov a sestry na Kiribati spievať spolu jeden žalm, každý svojou melódiou a svojím tempom. Viete si predstaviť, ako mali z toho na začiatku srandu, až si aj na to zvykli...

5. MODLITBA A SPEV V JAZYKOCH

Chýba nám ešte jeden ďalší krok: modlitba v jazykoch. Chcel by som krátko a jednoducho vysvetliť, čo to je a čo to nie je. Sv. Pavol píše o tom vo svojom prvom liste Korint'anom.

Po prvé musíme urobiť rozdiel medzi modlitbou v jazykoch a správou v jazykoch.

A- Dar jazykov: posolstvo od Pána

Ak niekto hovorí jazykmi, nech hovoria dvaja alebo nanajvýš traja, jeden po druhom, a jeden nech vysvetľuje. Ale ak by nemal kto vysvetľovať, nech mlčí na zhromaždení. 1 Kor 14, 27-28

Myslím si, že na Slovensku je to veľmi zriedkavé. Videl som to niekoľkokrát vo Francúzsku. Niekto sám niečo hovorí s podivnými zvukmi. To nie je skutočný jazyk, ktorým sa hovorí niekde vo svete. On alebo ona vôbec nerozumie tomu, čo to je, a potom niekto urobí výklad. Mohol by povedať: „Zdá sa, že Pán nám chce týmto povedať, že ...“

Oveľa častejšia je modlitba v jazykoch:

B- Dar jazykov: modlitba k Pánovi

Sv. Pavol to vysvetľuje v 14. kapitole Korint'anom.

- Kto hovorí jazykmi, nehovorí ľudom, ale Bohu...

- Kto hovorí jazykmi, buduje seba samého...

- Ak sa modlím darom jazykov, modlí sa môj duch, ale moja myseľ ostáva bez úžitku...

- Čo teda? Budem sa modliť duchom, budem sa modliť aj myseľou. Budem spievať duchom, budem spievať aj myseľou. 1 Kor 14, 2; 4; 14 - 15

- Keď sa modlím v jazykoch, môj vzťah s Bohom je vyjadrený slovami, slabikami, ktoré nemajú žiaden význam pre mňa. Zrieknem sa ísť pred Boha so svojimi myšlienkami a so svojou myseľou. Vyjadrovať bezvýznamné slová je na začiatku veľmi pokorujúca skúsenosť.
- Prvý biskup a kardinál, ktorý privítal charizmatické obnovy, bol kardinál Suenens z Belgicka. Počas Druhého vatikánskeho koncilu bol jedným zo štyroch moderátorov. Pápež Pavol VI. mu neskôr zveril sprevádzanie charizmatickej obnovy. Tento kardinál vysvetlil, že modlitba v jazykoch nie je ani zázrak a ani psychická porucha. Zázrak by nebol „glossolalia“, ako sa to nazýva v gréčtine, ale „xenoglossia“, keď sa jedná o skutočný jazyk, ktorému modliaci nerozumie. Raz v živote som bol toho svedkom vo Švajčiarsku, keď sa jedno dievča modlilo v jazykoch. Bol tam prítomný aj profesor Hebrejčiny, veľmi ho to dojalo a povedal, že to bola nádherná modlitba v Hebrejčine.
- Niektorí ľudia očakávajú, že modlitba v jazykoch je niečo zázračné, čomu sa nedá odolať. Očakávajú, že Duch Svätý ich bude k tomu nútiť alebo cez nich hovoriť. Nie je to tak, my musíme hovoriť! Máme slobodu hovoriť alebo nehovoriť.
- Ale potom príde na otázku: Ako to môže byť dar Duchu Svätého, keď vydávam zvuky, ktoré nemajú pre mňa žiaden význam? Každý môže hovoriť „bla bla bla.“ Modlitba v jazykoch je modlitbou iba v prípade, ak moje srdce dokáže použiť tento neracionálny spôsob ako skutočné hovorenie k Bohu.

Predstavte si, že je tu Číňan, ktorý nikdy nepočul o Bohu. My mu dáme prečítať modlitbu „Otče náš“ Bola by to skutočná modlitba? Nie, boli by to pre neho iba slová. Jeho srdce by bolo ďaleko od Boha, veď on ho ešte nepozná! Ale ak sa modlím pred Bohom mojím Otcom a poviem mu:

- Predstupeň k modlitbe v jazykoch a ku spievaniu v jazykoch je gregoriánsky spev. Kyriéééééé, v tom éééééé nie je informácia. Je to moje srdce, ktoré sa „rozospieva“!

– Z Výkladu žalmov od svätého biskupa Augustína

Ako spievať Bohu? Nehľadaj slová, akoby si mohol vysloviť niečo, čo by potešilo Boha. Spievaj s jasotom. Čo znamená spievať s jasotom? Tí, čo spievajú v žatve alebo vo vinici, alebo pri nejakej inej usilovnej práci, začnú veselo plesať slovami piesní, ale potom akoby ich naplnila taká radosť, že ju už nemôžu vyjadriť slovami a nechajú slabiky a slová a prechádzajú na zvuky jasotu. Jasot je nejaký zvuk, ktorý prezrádza, že sa v srdci rodí niečo, čo nemožno vysloviť. A komu viac patrí taký jasot ako nevýslovnému Bohu? Ved' koho nemôžeš vysloviť, je nevýslovný. A keď ho nemôžeš vysloviť, a mlčať nesmieš, čo iné ti ostáva, iba jasať? Aby sa srdce radovalo bez slov a nesmiernu šírku radosti neobmedzovali slabiky: „Dobre mu spievajte s jasotom.“

- Náš vnútorný postoj má byť - povieme Pánovi „V mojom srdci je veľa vecí, ktorým moja myseľ nerozumie a ktoré nie som schopný vyjadriť slovami. Jednoducho nechám teraz svoje srdce pretekať slovami, ktorým nerozumiem. Prosím, prijmi pieseň môjho srdca ako môj dar pre Teba.“ Toto je skutočná modlitba ak nám Duch Svätý pomôže byť týmto spôsobom byť spojený s Pánom.

II. O VYLIATÍ DUCHA SVÄTÉHO

Otázkou nie je, či sme v charizmatickej obnove, ale či charizmatická obnova je v nás! Dúfam, že vďaka tejto konferencii nám všetkým Duch Svätý pomôže obnoviť milosť Obnovy!

Sv. Ján Maria Vianney, arský farár, povedal: „Sú ľudia, pre ktorých je náboženstvo nudné. Je to preto, lebo nemajú v sebe Ducha Svätého“. Nie som si istý, či je správne povedať, že nemajú v sebe Ducha Svätého. Možno je skrytý v ich srdciach, ale pretože z nejakého dôvodu, napríklad z nedostatku viery, nie je alebo nemôže byť aktívny. V mnohých ľuďoch je Duch Svätý ako cukor v šálke kávy: ide rovno ku dnu. Ak cukor nerozmiešate lyžičkou, nemá žiaden účinok a káva zostáva horká. Je potrebné, aby bol Duch Svätý podobným spôsobom rozničený v našich srdciach! To je vyjadrenie sv. Pavla v Liste Timotejovi: „Preto ti pripomínam, aby si roznechoval Boží dar, ktorý je v tebe prostredníctvom vkladania mojich rúk.“ (2 Tim 1, 6) Môžeme to urobiť veľmi konkrétnym spôsobom, keď budeme prosiť Boha s vierou, aby vylial lásku Ducha Svätého novým spôsobom do srdca niekoho. „Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (Rim 5, 5) Ak je táto modlitba skutočne vypočutá, hovoríme, že je to krst Duchom Svätým. Jedná sa o „tajomstvo“ charizmatickej obnovy, prostredníctvom ktorého tisíce ľudí na celom svete prišli k živému vzťahu s Bohom. Oni zažili „kerygmu“, dobrú zvesť, že Ježiš je živý a že Boh je aktívny v tomto svete. To, čo evanjelium hovorí, už nie je iba niečo čomu veria, že je to pravda, ale už sa to stalo ich skúsenosťou.

1. O KRSTE DUCHOM SVÄTÝM

Poklad v poli a vzácna perla

Vyliatie Božej lásky do srdca spustí určitý druh radosti, o ktorej Ježiš hovorí v dvoch malých podobenstvách: „Nebeské kráľovstvo sa podobá pokladu ukrytému v poli. Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi. Nebeské kráľovstvo sa podobá aj kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď nájde veľmi cennú perlu, ide, predá všetko, čo má, a kúpi ju.“ (Mt 13,44-45)

V každom pokrstenom je poklad, Boh ukrytý v srdci. Keď kresťan ešte neobjavil poklad krstu, tak žije v biede ako ten chudobný mexický roľník, pokiaľ neobjavil na svojom pozemku ropu. Žil v biede, pretože nevedel o rope. Podobne ako on mnohí ľudia nevedia, že Boh je tak skutočný. V takomto prípade

je náboženstvo nuda. Kresťanský život nie je prežívaný ako poklad, ale skôr ako bremeno: Musíte ísť do kostola, musíte sa vzdať toho, či onoho, pretože to je hriech, keď robíte to, či ono.

Niektorí ľudia sú ako človek, ktorý našiel poklad náhodou. Iní sú nespokojní so svojim duchovným životom, a tak hľadajú niečo viac podobne ako muž, ktorý hľadal a našiel vzácnu perlu. V oboch prípadoch dochádza k vypuknutiu radosti, ktorá dáva silu vzdať sa všetkého pre tento poklad.

Nie je to naopak: Nepredáme najskôr všetko, za účelom toho, aby sme našli radosť: Najprv prichádza objavenie pokladu. Ježiš sa stáva živou osobou a nasledovať ho už nie je bremenom, ale radosťou.

Pred niekoľkými rokmi ma navštívili dobrí katolícki rodičia, ktorí boli plní smútku: Ich dvaja synovia, 18 a 20 ročný, ktorých vychovali v katolíckej viere odišli do Anglicka. Tam objavili charismatickú komunitu v evangelikálnej cirkvi a stali sa Baptistami. Predtým, než stretli tých kresťanov, ich život viery bol pre nich nudný: Robili všetko z povinnosti. Ale keď boli pokrstení Duchom Svätým, zrazu zažili nadšenie ohľadom Ježiša. Je to škoda, že našli ten poklad v inej kresťanskej cirkvi, a nie v našej.

Vzduch a vietor

Jedným z bohatstva Katolíckej Cirkvi sú sviatosti. Rád by som prirovnal pôsobenie Ducha Svätého, ktorý je v nich, ku vzduchu a príchod Ducha Svätého na Turíce ku vetru. Najskôr dal Ježiš apoštolom sviatosti: Na Zelený štvrtok Eucharistiu a sviatosť kňazstva; Sviatosť zmierenia večer na Veľkonočnú nedeľu. V deň nanebovstúpenia ich poslal, aby krstili. „*Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého*“ (Mt 28,19). Bez vzduchu zomrieme priebehu niekoľkých minút. Bez milosti posväcujúcej náš duch je mŕtvy.

Apoštoli prijali Ducha Svätého ako vzduch už večer na Veľkonočnú nedeľu, keď Ježiš „*dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého*“ (Jn 20,22). Ale prečo im povedal, aby zostali v Jeruzaleme a čakali na Ducha Svätého, keď ho už dostali? (Lk 24, 49 a Sk 1, 4-5, 8). Potrebovali ho viac než len ako vzduch, potrebovali ho ešte ako energiu vetra, aby priniesli dobrú zvesť do celého sveta. Svätý Duch nám chce dať viac než iba duchovný život: chce vyvinúť energiu, ktorú potrebujeme na duchovnej ceste života. Aj vietor je vzduch, ale je veľký rozdiel medzi vzduchom a vetrom: Vietor je cítiť, je osviežujúci, keď je horúce počasie, je energiou: v mnohých krajinách je viac a viac veterných elektrární.

Skúsenosť duchovnej radosti

Keď prijímame sviatosti nemusíme nevyhnutne niečo cítiť, väčšinou necítíme vôbec nič. Náš duchovný život môže byť niekedy veľmi suchý. Je to v poriadku, keď vnútorná vyprahnutosť je duchovný proces. Kráčame vo viere, nie kvôli emóciám.

Avšak ak v našom vzťahu s Bohom nikdy nezažijeme radosť, bude veľmi ťažké zostať verní. Všetky symboly Ducha Svätého vyjadrujú nejakú skúsenosť: oheň, voda, hukot z neba, prudký vietor: všetko sú silné obrazy pre niečo reálne a konkrétne.

Boh je láska: Ak Láska je Radosť, tak potom Boh je Radosť! A radosť, to znamená zážitok radosti. Slovo „radosť“ nájdeme v Biblii najmenej 1768 krát. Pápež František napísal o nej dve knihy: „Radosť evanjelia“ a „Radosť lásky“. Ak slovo „radosť“ je iba symbolom pre niečo, čo by malo byť, ale čo necítíme, potom to nemá žiadnu silu, žiadnu príťažlivosť pretože je iba fráza.

Prví kresťania očakávali, že Boží Duch pôsobí v ich živote svojou silou, ktorá sa ukázala aj navonok. Birmovka je vlastne sviatosť Ducha svätého, ktorý je daný ako vzduch. Ale kiež by birmovanci vedeli, že by mohli mať skúsenosť živého Boha ako reálnu silu pre ich život, keby po ňom túžili! Vtedy by mala táto sviatosť celkom iný následok. V súčasnosti, žiaľ, veľa birmovancov nemá iné očakávania, azda iba to, že dostanú darčeky a prežijú krásny deň spojený s rodinnou oslavou.

Radosť je jedným zo znakov vyliatia Ducha Svätého. Milosť cítiť Božiu lásku samozrejme nie je obmedzená iba na Charizmatickú obnovu: cez stáročia ju ľudia zažívali. Chcel by som vám povedať príbeh skutočného krstu v Duchu Svätom mimo Charizmatickej obnovy, dokonca bez toho, aby sa ľudia za to modlili.

Biskup Riobe z Orleans

Ide o francúzskeho biskupa, ktorý poskytol dlhý rozhovor, ktorý bol potom publikovaný v knihe. Biskup Riobe z Orleanu povedal tomu novinárovi:

„V mojom živote prišiel šok. V roku 1945 som mal 34 rokov. Jeden Jezuita dával duchovné cvičenia neďaleko Lyonu, 30 dňové cvičenia pre kňazov. Hovoril nám o Ježišovi, našom bratovi, ktorý prišiel, aby s nami zdieľal skúsenosť našej existencie. Ukázal nám, že kresťanstvo je náboženstvo lásky a nie zákona. Bol som oslobodený. Bol som zaplavený šialenou radosťou. Vidím seba ešte aj dnes, ako som po tejto prednáške skákal vo svojej izbe od radosti. Myslím si, že práve vtedy som sa stal kresťanom. Pochopil som, že kresťanská viera to je niekto, je to Ježiš.“

Na to ten novinár reagoval a povedal:

„Pán biskup, vtedy ste mali 34 rokov, pochádzali ste z kresťanskej rodiny, študovali ste na katolíckom kolégiu a v seminári, boli ste už 10 rokov kňazom. Ako je potom možné, že ste sa ešte necítili byť kresťanom?“

Biskup Riobe odpovedal: *„Žil som v Starom Zákone, dokonca možno v stoickom náboženstve morálneho poriadku. Posolstvo Evanjelia ma skutočne naplno nezasiahlo. Opakujem, že kresťanom som sa stal v roku 1945. Samozrejme, že v mojej formácii bolo veľa hodnotných elementov, napr. zmysel pre modlitbu a Eucharistiu, zasvätenie Našej Matke, ale to najdôležitejšie chýbalo, láska. Boh je láska.“*

Podľa toho biskupa človek, ktorému chýba skúsenosť Božej lásky, ešte neobjavil to najdôležitejšie. Keď niekto opustí Cirkev alebo jednoducho prestane chodiť do kostola a necíti bolesť a smútok, to znamená, že nikdy nezažil radosť a lásku Ducha Svätého. Rozvod vždy bolí, pretože v určitom štádiu tam bola láska.

Prosebná modlitba o krst Duchom Svätým

Duch Svätý naplnil srdce tohto biskupa Ježišovou láskou počas duchovných cvičení vďaka vyhláseniu o Ježišovi. V Charizmatickej obnove prosíme Boha, aby nám dal rovnakú milosť, keď sa modlíme za krst v Duchu Svätom. Vždy keď sa modlíme je nám daný minimálne ako vzduch, ako milosť, ktorú nemusíme nevyhnutne cítiť. Ale v tomto prípade prosíme Ducha Svätého, aby náš brat alebo sestra zakúsil prítomnosť živého Boha takým alebo onakým spôsobom. Táto skúsenosť je pre každého odlišná.

Dieťa malo palec v ústach a cmúľalo ho. Dospelý sa ho opýtal: „Ako to chutí?“ Dieťa vytiahlo palec z úst, ukázalo dospelému a povedalo: „Ochutnaj!“ Pre väčšinu ľudí je to nová skúsenosť lásky, ktorá spustí jemnú radosť alebo niekedy aj šialenú radosť. Tiež sú takí, ktorí Božiu lásku už predtým zakúsili: Možno mali skúsenosť vyliatia Ducha Svätého, ale nevedeli jej dať názov.

Liliana

Niektorí ľudia zažívajú túto duchovnú radosť niekoľko dní po modlitbe, alebo dokonca ešte pred modlitbou. Mám priateľku v Novej Kaledónii, je to matka rodiny, pripravovala sa na vyliatie Ducha Svätého počas siedmich týždňov. Prišiel deň, keď sa modlitebná skupina mala večer zísť. Liliana sa zobudila ráno o piatej a sa cítila zaplavená veľkou láskou a silnou radosťou. Hovorila mi, že to bolo, akoby v tejto chvíli jej Ježiš povedal: „Liliana, ľúbim ťa, milujem ťa“. A ona na to nahlas odpovedala, „Ja ťa tiež milujem“. Na to sa zobudil jej manžel, čudoval sa a pýtal sa jej: „S kým to hovoríš?“. Skúsenosť vyliatia Božej lásky sa môže diať kedykoľvek, keď je človek pripravený ju prijať. V Afrike hovoria v jednej krajine namiesto slov „vyliatie Ducha Svätého“ „Modlitba, ktorá nás robí zamilovanými.“

Hnací motor evanjelizácie

Jedným z výsledkov tohto daru lásky je túžba hovoriť o Ježišovi, evanjelizovať. „*Lebo nás ženie Kristova láska*“ (2 Kor 5, 14) hovorí sv. Pavol. Najmä v období po krste v Duchu Svätom, keď zážitok bol silný, niektorí ľudia sú v nebezpečenstve byť trochu blázni: Táto nová duchovná radosť ich ženie do preháňania v ich duchovnom živote a sú fanatické vo viere. Pre ľudí, ktorí s nimi žijú, to môže byť otravné. V tejto fáze je dobré mať vedľa seba niekoho, kto má nejakú duchovnú skúsenosť, aby nás viedol. Napriek tomu Kristova láska v srdci je sila pre evanjelizáciu!

Na ostrove Abemama 25 ročný muž Tawaia utiekol po druhýkrát z väzenia. Všetci ho hľadali. V noci šiel na našu misijnú stanicu a prosil našich mladých MSC bratov, aby mu pomohli. Bolo im ho ľúto, prepíli putá a dali ho do opustenej miestnosti. Na druhý deň po jeho úteku som zažil šok, keď som ho našiel v sklade. Počas noci išiel do svojej dediny, kde ho niektorí ľudia videli. To bol dôvod, prečo som musel ísť a povedať to na políciu. Bolo to 1. januára. Išiel som na motorke do dediny, kde bola policajná stanica a našiel som tam dvoch policajtov, ktorí boli ešte opití po silvestrovskej oslave. Tretí policajt, člen charizmatickej obnovy, bol v kostole. „Modlím sa za jeho obrátenie“, povedal. Prišiel s tromi silnými mužmi na misijnú stanicu. Spolu s niektorými členmi modlitebnej skupiny sme sa zišli spolu s Tawaiom vo veľkej miestnosti fary. Všetci sme sedeli v kruhu na podlahe a spievali pieseň k Duchu Svätému. Potom niekto povedal: „Tawaia, odpúšťam ti, že si mi ukradol hodinky.“ On začal plakať a chcel ísť na spoveď. Potom sme sa všetci spoločne za neho modlili vkladáním rúk. Policajt pritom povedal: „Pane, modlím sa za tohto mladého muža, ktorého som prišiel zatknúť. Požehnaj ho. Naplň ho Duchom Svätým, aby mu dal silu, keď bude na hlavnom ostrove súdený a odsúdený do väzenia.“ atď. Potom sme sa všetci spolu naobedovali. Keď odišli, policajt povedal: „Tawaia, už ťa nemôžem dať do väzenia na tomto ostrove, pretože si poškodil mreže, keď si utiekol. Ale pretože si teraz môj brat v Ježišovi, verím ti. Zostaneš s mojou rodinou, kým nepríde veľká loď. Potom ťa pošlem na políciu do hlavného mesta na hlavnom ostrove.“ Do toho dňa obaja chodili každé ráno na hodinu do kostola modliť sa.

2. PRÍPRAVA NA MODLITBU VYLIATIA DUCHA SVÄTÉHO

V katolíckej charizmatickej obnove po celom svete modlitbové skupiny pripravujú nových členov na modlitbu vyliatia Ducha Svätého. Najčastejšie dávajú semináre, ktoré môžu trvať viac týždňov, aby účastník bol na to pripravený. Tu v Nitre aspoň raz do roka taký seminár organizuje Mgr. Peter Brodek. V dokumente „Prípravné stretnutie seminára *Obnovy v Duchu Svätom*“ je vysvetlené, že „*cieľom seminára je „dospieť k hlbšiemu kresťanskému životu v nádeji, že nám ho Boh sám skrze Ducha Svätého daruje a účastníci zakúsia Jeho mocné vyliatie vo svojich životoch.*“

Seminár má pripraviť ľudí:

1- zakúsiť mocné vyliatie Ducha svätého. Už sme videli, čo to znamená.

2 –vo svojich životoch. Duch Svätý nám nie je daný iba preto, aby sme si užívali modlitbu, ale aby bol s nami a pracoval skrze nás v našom každodennom živote.

3- v nádeji, že nám to Boh sám skrze Ducha Svätého daruje. Musí existovať nádej, že nám tento dar bude daný. To nie je niečo automatické.

Dve dôležitejšie veci ako pomôcť ľuďom otvoriť svoje srdce Duchu Svätému je pomôcť im rásť v túžbe po tejto milosti a pripraviť ich odovzdať celý svoj život Pánovi.

TÚŽBA PO MODLITBE ZA VYLIATIE DUCHA SVÄTÉHO.

Sv. Ján píše: „V posledný veľký deň sviatkov Ježiš vstal a hlasno zvolal: „Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije. Ako hovorí Písmo, z jeho vnútra potečú prúdy živej vody.“ To povedal o Duchu, ktorého mali dostať tí, čo v neho uverili. Lebo ešte nebolo Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený.“ (Jn 7,37-39)

Ježiš volal nahlas (ἔκραξεν λέγων: κράζω), hovoril nahlas. To znamená, že mal niečo veľmi dôležité. Aby niekto mohol prijať *prúdy živej vody* od Ducha Svätého musí byť *smädný* po Bohu. Počas prípravy seminára o krste v Duchu Svätom môžeme naučiť ľudí veľa rôznych vecí, pomôcť im, aby sa dobre vyspovedali, modliť sa za vnútorné uzdravenie, učiť ich o Duchu Svätom. To všetko je veľmi dobré, ale oveľa dôležitejšie, než to všetko je, aby boli smädni po Duchu Svätom. Ako to urobiť?

Slovo Božie

Ľudia majú v prvom rade poznať Ježišove prisľúbenia, čo môžu vo viere očakávať. Túžba po niečom krásnom prichádza iba vtedy, keď o tom počujeme. Preto je veľmi dôležité Slovo Božie. Na Kiribati všetci tí, ktorí chodili na seminár o Duchu Svätom prisľúbili, že sa budú denne 15 minút venovať osobnej meditácii. Na každý deň dostali krátky text zo sv. Písma v súvislosti k nejakej téme: v prvom týždni išlo o Božiu lásku, potom o Ježišove prisľúbenia ohľadom Ducha Svätého, atď. Božie slovo sa stáva čoraz viac živým, zvlášť keď si v skupinkách medzi sebou vymieňajú skúsenosti.

Na ostrove Abemama bol jeden z účastníkov seminára na prípravu vylitia Ducha Svätého riaditeľ obecnej školy, volal sa Atanibora. Denne strávil 15 minút s Božím slovom v osobnej modlitbe, ale po týždni povedal, že sa cíti „suchý ako kameň.“ Počas modlitby za vylitie Ducha Svätého, pri ktorej odovzdal svoj život Kristovi, akoby ho zasiahol oheň. Už nemohol v sebe udržať radosť, vyskočil a hlasno kričal: Aleluja! Krátko potom Atanibora dostal list z ministerstva školstva, aby absolvoval ďalšie ročné vzdelávanie v učiteľskom seminári na hlavnom ostrove Tarawa. Prišiel ku mne a povedal, že túto výzvu neprijme, veď v jeho dedine sa teraz vďaka charismatickej obnove diali úžasne veci: obrátenia mnohých, uzdravenia chorých atď. „Nedávno si odovzdal život Pánovi,“ odpovedal som, „a už ho chceš zasa sám riadiť.“ „Máš pravdu,“ odvetil. Spolu s manželkou a s ďalším učiteľom rozpoznali Božiu vôľu a odcestovali. Tam na hlavom ostrove sformovali modlitbovú skupinu, ktorá veľmi rýchlo rástla a viedla k mnohým obráteniam. Po krátkom čase bol farský kostol príliš malý pre „oživených“ vo viere. Preto bol postavený nový, do ktorého sa vojde viac ako tisíc ľudí. Ataniborova manželka v tom čase porodila dvojčičky. V krstnej knihe sa volajú Peter a Pavol, v bežnom živote však Charis a Matik!

Svedectvá

Na Haiti majú príslovie: „Môžeš priviesť osla ku rieke, ale nemôžeš ho donútiť piť vodu.“ Jediný spôsob, ako urobiť, aby sa napil, je priviesť spolu s ním ďalšieho osla, ktorého môže vidieť piť a ktorý mu povie, aká dobrá je voda! Inými slovami: svedectvo ľudí, ktorí zažili túto milosť spôsobí, že v túžba v iných, aby dostali rovnakú milosť, porastie. To je dôvod, prečo poviem ďalší príbeh:

V Nemecku na univerzite v Paderborne učil kedysi jeden veľmi známy teológ, kňaz Heribert Mühlen. Napísal viacero kníh o Duchu Svätom, o Trojici. Na druhom vatikánskom koncile bol odborník na Ducha Svätého. Ale on nevedel o krste v Duchu Svätom, a tak nemohol po ňom túžiť. Raz niektorí z jeho žiakov k nemu prišli a hovorili o Duchu Svätom, o spôsobe, akým ho zažili. Profesor začal byť zvedavý a kúsok po kúsok jeho túžba po rovnakom zážitku milosti rástla. Jedného dňa požiadal študentov, aby sa nad ním pomodlili a dostal silné vylitie Ducha Svätého. Neskôr po tomto povedal: „Až teraz chápem to, čo som v mojich knihách napísal o Duchu Svätom.“ Všetko, čo predtým napísal, bola pravda, bol to dobrý teológ. Ale s novým príchodom Ducha Svätého všetko pochopil v novom svetle.

Literatúra

Túžba rastie, keď ľudia počujú svedectvá a keď majú k dispozícii materiály o Duchu Svätom, katolícke aj nekatolícke. Katolícka Charizmatická obnova vo Švajčiarsku ešte neexistovala, keď som bol kaplánom v Lucerne v roku 1973. Čítal som knihu anglikánskeho biskupa o Duchu Svätom, ktorá sa ma veľmi dotkla. Písal o svojej osobnej skúsenosti Turíc a ako ho to zmenilo. Práca Ducha Svätého ako je to popísané v Skutkoch apoštolov sa diala v jeho živote mnohými spôsobmi. Hovoril som si, že buď výroky v tejto knihe nie sú pravdivé, alebo že mi pri teologickom štúdiu niečo uniklo. Začal som byť „smädný“. Tak som sa všemožne snažil lepšie pochopiť turíčne udalosti, čítal som všetko, čo som o tejto téme našiel. Viac a viac som cítil v sebe túžbu po vyliatí Ducha Svätého. Tajne som v Lucerne navštívil aj turíčnu cirkev. Sedel som medzi ľuďmi, nikto nevedel, že som katolícky kňaz. Zdalo sa mi, že oni mali „niečo“, čo mne chýbalo. Potom som sa stretol osobne s pastorom. Modlil sa, aby mi Pán dal milosť krstu Duchom Svätým, kedykoľvek to chce. Túžba rastie, keď ľudia majú k dispozícii dobré katolícke aj nekatolícke materiály, svedectvá, knihy atď. Niektoré turíčne cirkvi sú anti-katolícke, samozrejme nehovorím o nich.

V roku 2006 kardinál v Buenos Aires urobil to isté, ale pred tisícami ľudí. Počas veľkého ekumenického charizmatického stretnutia si kardinál Bergoglio kľakol, aby ho požehnali asi dvadsiati prítomní protestantskí pastori. Existuje mnoho Duchom naplnených nekatolíkov, ktorí môžu s nami zdieľať mnoho milostí. Pápež František nemá strach a stretáva sa s turíčnymi protestantmi pravidelne, navštevuje ich alebo ich pozýva do Vatikánu. Na turíčnu konferenciu do Ameriky poslal video-správu a oni všetci sa potom za neho modlili v jazykoch. V júni 2014 sa stal prvým pápežom, ktorý oficiálne navštívil turíčnu cirkev v Taliansku.

Čo sa týka mňa: O pár týždňov po návšteve turíčnej cirkvi prišla na dovolenku misijná sestra, ktorá pôsobila v Južnej Kórei. Tam bola hlbšie uvedená do „tajomstva Ducha“. Spolu s dvomi ďalšími hľadajúcimi sme sa večer 7. apríla navzájom modlili za toto obnovenie. Nič mimoriadne sa neudialo, ale naplnil ma hlboký pokoj a tichá radosť. Od toho dňa dostala moja viera väčšiu silu presvedčivosti. Po prvýkrát v mojom živote som začal ľuďom priamo hovoriť o Ježišovi.

POMÔČŤ ČLOVEKU ODOVZDAŤ SVOJ ŽIVOT JEŽIŠOVI

Druhým dôležitým aspektom prípravy na nové vyliatie Ducha Svätého je pripraviť osobu na prijatie Krista ako svojho Pána, čiže vedome mu odovzdať svoj život. To môže byť vykonané tesne predtým, ako sa nad ním budú modliť.

Jeden zo symbolov Ducha Svätého je holubica. Nemáme žiadnu moc nad holubicou: má slobodu priblížiť sa alebo odletieť. Podobne je to aj s Bohom: nemáme žiadnu moc nad Ním a nemôže mu prikázať, aby urobil to či ono. Holubice sú na niektorých turistických miestach zvyknuté prichádzať veľmi blízko, aby mohli byť kŕmené: môžete mať kúsok chleba v ruke, natiahnúť ju a čakať až holubica príde a vezme si to. Používam to ako prirovnanie, ako prilákať Ducha Svätého: Otvoriť pred Bohom celý náš život a povedať: vezmi si ho, je tvoj. Som tvoj. Podobne ako Panna Mária, Duch Svätý prišiel, keď povedala: „Áno, som služobnica Pána, nech sa mi stane podľa Tvojho slova.“

Je dôležité pomôcť ľuďom prekonať strach z Boha. Mnohí z nich majú podvedome veľmi zlú predstavu o Bohu a boja sa, že ak by mu odovzdali svoj život, na ďalší deň by im poslal kríž, chorobu alebo niečo veľmi ťažké.

AA

V tomto ohľade sa môžeme veľa naučiť od Anonymných alkoholikov, čo je veľmi duchovné celosvetové hnutie, ktoré pomocou 12 krokov pomáha tisícom alkoholikom, aby zostali triezvi. Jedným z tých krokov je odovzdanie svojej vôle a svojho života Bohu.

Problém alkoholika nie je, že príliš veľa pije. Pitie je iba symptómom niečoho hlbšieho: prázdnota v srdci. Nieкто sa spýtal alkoholika: „Prečo piješ tak veľa?“ „Pretože chcem utopiť svoje starosti.“ „Funguje to?“ „Nie, vedia plávať.“

Prvý krok je priznanie svojej bezmocnosti: „*Priznali sme si svoju bezmocnosť nad ... - naše životy sa stali neovládateľné*“. Ježiš nám odhalil, že táto pravda sa týka nás všetkých: „*bezo mňa nemôžete nič urobiť*.“ (Jn 15,5). Bez priznania tejto pravdy človek nehľadá viac, stačí mu to, čo má, ako žije. Iba keď si uvedomuje, že niečo dôležité mu chýba, začína hľadať. Jeden bývalý alkoholický ateista povedal nedávno na Lukovom Dvore: „Bohu vďaka, že som alkoholik, bez toho by som Pána nehľadal a tak nenašiel“. Našiel ho vďaka AA.

Druhý krok znie: „*Dospeli sme k viere, že len Sila väčšia ako naša obnoví naše duševné zdravie*.“ Toto je presne to, čo sa má diať počas prípravy na krst v Duchu Svätom: rásť vo viere, že *Sila väčšia ako naša existuje, Duch Svätý*.

Keď táto viera a nádej vo *väčšiu Silu* dostatočne narastie, prichádza tretí dôležitý krok: „*Rozhodli sme sa odovzdať svoju vôľu a svoj život do starostlivosti Boha, tak ako ho my chápeme*.“ To nie je iba o odovzdaní alebo zverení Bohu problém a o povedaní mu: „Dávam Ti svoj alkoholizmus alebo akýkoľvek iný problém. Prosím, pomôž mi.“ Nie, keď naša dôvera k Bohu je dosť silná, dáme mu „svoju vôľu a celý svoj život.“ To by sa malo diať pri sviatosti krstu. Odvtedy naše životy patria Bohu, ale On chce, aby sme s tým slobodne súhlasili.

Teema

35-ročný otec piatich detí ma prosil o pomoc: Všetko, čo mal stratil na alkohol. Jeho rodina bola kvôli tomu vo veľkej núdzi, ale on si nevedel pomôcť. Navrhol som mu, nech si kláknú a zo srdca Pánovi niečo povie. Dodnes si pamätám jeho slová: „Pane, môj život je ničotný, je to samé zlyhanie. Môžeš si ho vziať. Urob so mnou, čo chceš, ale príď mi na pomoc.“ Potom som mu položil ruky na hlavu, povedal pár slov a dal som mu požehnanie. Nevedel som, že Teema mal na celom chrbte kožnú chorobu. Na druhý deň si uvedomil, že choroba spontánne zmizla. Dokonca aj susedia si to všimli a pýtali sa ho, aký zázračný liečebný prostriedok použil. Vtedy prvý raz zvestoval dobrú zvesť: „Bol to Pán.“ Odvtedy už po celý život nevypil ani kvapku alkoholu. Jediný raz bol v pokušení, keď na neho volalo niekoľko opilcov sediacich pod stromom, aby sa k nim pripojil. Neskôr mi prezradil, ako utekal do kostola so žiadosťou: „Pane, nenechaj ma padnúť.“

Teema bol nielen uzdravený, ale zistil, že dostal aj dar uzdravovania. Navštívil niekoľko ostrovov, aby podal svedectvo o svojom obrátení. Na ostrove Aranuka sa modlil za človeka, ktorý bol šesť rokov ochrnutý. Dcéra ho vzala na vozíčku do Maneaby, kde sa už zhromaždilo mnoho ľudí. Keď sa Teema nad ním modlil, chorý pocítil, že jeho nohy dostali silu. Nemal však odvahu vstať pred všetkými, a tak sa nechal zase odviezť domov a postavil sa až doma. Chýr o tom, čo sa stalo sa prirodzene rozšíril po celom ostrove ako lesný požiar. Teema zomrel, keď som už nepôsobil na Kiribati. Na jeho pohreb prišlo toľko ľudí, ako zvyčajne chodí iba na pohreb zosnulého kňaza.

3. ZÁVER

Mnoho vyliatí Ducha Svätého

Krst v Duchu Svätom nie je len jednorazová skúsenosť. V každej novej situácii potrebujeme novú milosť. Sv. Lukáš opisuje udalosti z Turíc v druhej kapitole vo Skutkoch apoštolov. Ale už vo štvrtej ka-

pitole ranní kresťania potrebovali nové Turíce. V druhej kapitole symbolom príchodu Ducha Svätého boli ohnivé jazyky a prudký vietor (Sk 2, 1-4), o dve kapitoly neskôr zemetrasenie (Sk 4, 25-31). V živote kresťana je zvyčajne jedna silná a dôležitá skúsenosť z vyliatia Ducha, akýsi prelom ku hlbšiemu duchovnému životu, ale môže tam byť toho aj viac.

Nie samoučelný cieľ, ale začiatok hlbšieho duchovného života

V duchovnom živote neexistujú žiadne skratky. Krst v Duchu Svätom sú dvere na novú úroveň uvedomenia si, že Ježiš je živý. Po zážitku Božej lásky každý by chcel cítiť toto svetlo a radosť navždy. Ale to sa nestane: Táto milosť nie je daná, aby sme vždy mali silné pocity, ale k posilneniu našej viery na ceste k svätosti, čo nie je jednoduchá cesta. Náš život je proces k duchovnej zrelosti, a preto naša láska bude skúšaná tiež prostredníctvom sucha v modlitbovom živote. Pán sa nás potom opýta: Miluješ ma aj vtedy, keď ti nedávam dar pocitu mojej prítomnosti? Hľadáš mňa alebo iba môj dar duchovnej radosti? Ale niekto, kto zažil Pánovu dobrotu, nikdy nezabudne na tú milosť a vie: „Stretol som sa so živým Bohom.“

P. Jozef Hegglin MSC

14. 5. 2016